

Nappal

*A költő Salamont olvasom reggelenként,
s hévvel a Prédikátor könyvébe kezdek.
Ebédet dörög így nekem a déli menny-ég,
testfehérséget villog a naplemente.*

Éj

*Sűrűsége a hollótollas éjnek,
az éjnek, mely fázott a hold alatt!
Dala szárnyával méri a mélységet,
az éjét — az éjfélnak angyala.*

Az ige

*Idő és ige — tűzben. A láng pedig a térben
tisztítón szabad. A berekedt tűzzel
ezért van cölibátusban a lélek.*

*Oly mezítelen, mint az ég madarai,
liliomillat-ünneplőt
öltve. Mint kezdetben vala, úgy súlyosbodott
bennünk az ige.*

Elnehezült léptek a szűz havon.

*Ím', a kehely formáját kiforgó por,
előtte virág, siring hajsoltan áll,
sápadt és fölcsilingeli a sót.*

*És némán
lépdél az ember, az űzöttekhez tartozó,
s visszatér
tétován tapogatózva. De nem békességet hoz,
tüzek kitágult pupilláit és örök magyarázkodást,
mert végül is nincs menekvés.*

Övéi pedig kivetették.

*Az ige odasántikált vakon, mégis
eleven tüzes fiókaként, de hátrálva
nyomban... Nincs oly alakja,
arca, mely idegen lenne a léleknek.
És látta az ember, hogy az ige
jó.*

*A por lám visszatér,
való igaz, harang-alakban, a tengeri
sók pikkelyét lerázva, vissza
a föld méhébe. De a lélek
a méhszen át és a véren
héja mögé hátrál a tojásnak, mely
az öröklétből tévedt mihozzánkig.*

*Közeledik a fonákjára vált idő,
amikor a szent víz szárnyait kikeltik s kitépik,
a vizét, mely áhitana hópelyhezni, tojássá lenni
ének, telve imádkozó madarakkal, bezárkózik
az ige menyasszonyával, ó, lélek! És te, ember,
néma, csillagok fölötti,
a szél — mozgás, ó, te büszkén erre törekedsz.
Ádám-csont-torony, mely kifehéredett! A szélfúvástól
porig ernyed
a kötélen függő üszökszin harang. Szívvel tele
akkor az éj, a haranglábba meg beléáll
a görcs.*

*Az üzöttek nyomában ott lobog a tűz, a kapu előtt
ujjak
A béna urnában lelnek menedéket.*

*Ember volt; hamu fölött
a lélek, vagyis az ige, mely kezdetben vala és léssen
mindörökké.*

KOVÁCS ISTVÁN fordításai

JOZEF MIHALKOVIČ

Mennyi ember

*Mennyi ember megy el az ablakunk alatt!
Mint a bunda, meleg az aszfaltjárda már.
Benn maradok, itt lélegzek be mindent,
s akárha sétálnék, napom szívével
nézegetem
a tájban szétszórt könyveket.*